

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4029/2022
26.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Јелене Ивановић, Бранислава Босиљковића и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Борис Сарих, адвокат из ..., против туженог Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“ из Новог Сада, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2879/22 од 28.07.2022. године, у седници већа одржаној 26.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2879/22 од 28.07.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2879/22 од 28.07.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2032/2021 од 19.04.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је у тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде, за период од 01.05.2018. до 31.12.2019. године, исплати износ од 900,10 динара са законском затезном каматом од 01.09.2021. године до исплате, као и износ од 183,28 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспећа сваког појединачног месечног износа до дана обрачуна 31.08.2021. године. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2879/22 од 28.07.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужиоца и преиначено решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Новом Саду П1 2032/21 од 19.04.2022. године, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 33.800,00 динара са затезном каматом од извршности до коначне исплате, а захтев тужиоца по овом основу преко досуђеног до траженог износа од 245.000,00 динара одбијен. Ставом другим изреке, у одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у погледу одлуке о главној ствари и преосталом делу одлуке о трошковима поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова жалбеног поступка исплати износ од 2.520,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је доставио одговор на ревизију, којим је оспорио ревизијске наводе тужиоца и предложио да се ревизија одбаци као недозвољена.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побиија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној.

Према разлозима другостепене пресуде, тужиоцу је досуђена разлика зараде у утуженом периоду, полазећи од утврђене чињенице да цена рада коју је тужени примењивао пре почетка примене Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, није била утврђена у складу са одредбама тада важећег Колективног уговора туженог. Наведено из разлога што тужени приликом исплате зарада није исцрпео планирану масу средстава за зараде и преостала расположива неутрошена средства за 2014, 2015, 2016, 2017, 2018. и 2019. годину, у износима утврђеним у првостепеној пресуди. На наведене износе примењено је умањење од 10%, односно умањење 5%, у складу са Законом о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата код корисника јавних средстава. Одлуке нижестепених судова донете су применом одговарајућих одредаба Закона о раду, поменутог Закона о привременом уређивању основица, Закона о јавним предузећима и Уредбе о начину и контроли обрачуна исплате зарада у јавним предузећима.

Према становишту Врховног касационог суда, другостепени суд је своју одлуку донео правилном применом материјалног права. У посебној ревизији туженог нису наведени аргументи за прихватање одлучивања о ревизији на основу одредаба члана 404. ЗПП. Послодавац је дужан да запосленом исплати уговорену зараду, у складу са Колективним уговором послодавца и закљученим уговором о раду. Суд штити право запосленог на исплату уговорене зараде. Закон о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава примењује се на кориснике јавних средстава, али применом прописаног умањења на основицу која је утврђена правилним множењем цене радног часа са коефицијентом предвиђеним Колективним уговором послодавца и фондом часова рада. Таква одлука другостепеног суда у складу је са правним ставом Врховног касационог суда о наведеном правном питању. Стога не постоји потреба за уједначавањем судске праксе о овом питању, нити за новим тумачењем права. Не постоји ни потреба за разматрањем питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

У складу са наведеним, Врховни касациони суд одлучио је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у

имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 28.05.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Ревизија туженог није дозвољена ни у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 2) ЗПП, којом је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака, јер се та одредба не примењује у случају када је другостепени суд преиначио само одлуку о трошковима поступка.

Врховни касациони суд је стога, на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић